

„Tuku me od jučer posloje podne i čitavu noć, izmjenilo ih se preko dvadeset. Svi me tuku i traže da priznam. Ali recite da Palmina zna umrijeti kao komunist. Ni riječi im nisam rekla“ , govorila je 22-godišnja djevojka iz splitske Varoši, **Palmina Piplović** svojoj prijateljici

Rini

koja je posjetila u zatvoru, nakon što su je Nijemci dan prije 7.10.1944. godine uhapsili zbog održavanja partizanske veze u gradu i nagovaranja Nijemaca da se predaju pred skori dolazak oslobodilačke partizanske vojske u Split.

Kada te jedinice dođu u grad 26.10. 1944. godine, Palmina ih neće dočekati. Ona će dva tjedna prije 10. listopada/oktobra biti obješena o stup električne rasvjete

, a dva dana kasnije će je prijatelji sahraniti uz cestu nedaleko mjesta njenog stradavanja i mučeništva.

Palmina je odrasla u brojnoj obitelji, **Ivana i Marija Piplović** su imali 8 djece, pet sinova i tri kćeri, a sedmero od njih će sudjelovati u partizanskom oslobodilačkom pokretu. Troje će ih u toj borbi i stradati. Njihova je borba imala plemenite ciljeve. Borili su se za ravnopravnost, za bratstvo među ljudima svijeta, borili su se za solidarnost među narodima a protiv rasnih zakona, protiv uništavanja ljudi zbog druge vjere, nacije ili rase, protiv mučenja, vješanja i logora, protiv rata i stradanja. Bila je to borba i za njihov Split, Split ribara i težaka, Split u koji će se vratiti naš „lipi jezik“ nakon što je prognan ustupanjem Dalmacije Italiji od strane NDH i Pavelića.

U toj je borbi svoj veliki doprinos dala i naša **Palmina** održavajući vezu Splita sa partizanskim jedinicama izvan grada. U njenim je postupcima sve bilo jasno, bistro i ispravno, pred njenim primjerom žrtve za slobodu i za opće dobro čovjek može samo kleknuti. Sve što je Palmina činila bilo je nevino, čisto i bijelo poput bjankarije koju je poželjela pred smrt, rekavši prijateljici koja ju je posjetila :

„Rina, donesi mi bjankariju da se preobučem, vidiš kakva sam, ne mogu u smrt ovakva“.

Pripadajući antifašističkom pokretu koji je oprao sramotu NDH sa lica Hrvatske, Palmini se društvo odužilo imenovanjem dječjeg vrtića njenim imenom, jasno poručujući **da Palminina žrtva u korist ljubavi i dobra treba biti poruka i inspiracija mladim naraštajima koje vrline treba cijeliti, njegovati i poticati**

Za ostvarenje tih plemenitih poruka obitelj **Piplović** poklonila je zemljište u gradu na kojem je i izgrađen dječiji vrtić nazvan po **Palmini**. **To je ono istinsko domoljublje u kojem je ljubav prema domovini i ljubav prema odgoju djece na istinskim vrijednostima, pretpostavljena osobnoj imovinskoj koristi**. Kod pripadnika novouspostavljene kaste domoljuba u Hrvatskoj takvih primjera nećete naći, ali ćete zato na svakom koraku susresti mnoge domoljube koji su od Hrvatske nešto uzeli ili dobili. To „novodomoljublje“ iskazuje se na isti način kao kada kupite neku krpicu, a na niti konca visi cijena tog „domoljublja“. Za razliku od tih „novodomoljuba“ koji uglavnom parazitiraju po upravnim strukturama različitih udruga proisteklih iz Domovinskog rata, **domoljublje Palmine Piplović nije imalo cijenu**.

Da je drugačije ne bi bilo moguće shvatiti da su pored gradonačelnika Splita Opere i njegove stranke HDZ, glavni protivnici povrata vrtiću Palminina imena, a koje je izbrisano početkom 90-tih, upravo Koordinacija braniteljskih udruga Splita i Županije, koji su svoje protivljenje iskazali pismom upućenim svim vijećnicima gradske Skupštine.

Nije Palmina jedina koju današnja Hrvatska, ona Hrvatska političara a ne ona narodna Hrvatska, odbacuje. **Trideset godina na naš se hrvatski narod baca ljaga, trideset godina najsvjetlije primjere humanosti se odbacuje, a oživljava se ono najgore što smo imali u cjelokupnoj našoj prošlosti**.

Ne vjerujete ?

Pogledajte dobro što se u Hrvatskoj dogodilo u tih 30 godina.

Izgubili smo – Palminu Piplović/ Stjepana Filipovića/ Ivu Lolu Ribara/ Vladu Bagata/ Vicka Krstulovića/ Marijana Badela/ Franju Kluza/ Nadu Dimić i mnoge druge **sve odreda simbole dobra koji su svoje ulice i trgove u Hrvatskoj izgubili**.

Dobili smo - Rafaela viteza Bobana/ Milu Budaka/ Juru Francetića/ Julija Mankanca/ Ivana Oršanića/ Franju Nevistića/ Miru Barešića, **sve odreda simbole zla rasnih zakona i logora, koji su svoje ulice i trgove u Hrvatskoj dobili**

Ako u srcima „novodomoljuba“ nema mjesta za Palminu, a ima za Milu, to je bacanje blata na lice Hrvatske. S time treba prestati.

Jučer smo obilježavali 9.11. Međunarodni dan borbe protiv fašizma i antisemitizma. Tom prigodom **predsjednik Židovske općine Zagreb Ognjen Kraus** je podsjetio premijera **Plenkovića** da je krajnji čas za donošenje Zakona o zabrani ustaškog znakovlja i pozdrava

„Za dom spremni“ poručivši :

„Ući ćete u povijest donesete li tu odluku, skinuti ćete ljagu s hrvatskog naroda koji nezasluženo nosi već 30 godina, posebno s obzirom na doprinos koji je Hrvatska dala u europskoj antifašističkoj arhitekturi“ .

Može li Palmina i drugi put zaštititi Hrvatsku i oprati joj lice?

Ploče, 10. 11. 2020.

VEDRAN SRŠEN